

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 września 2023 r.
sprawy **J. S.**
skazanego z art. 158 § 1 k.k. i.in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 357/21,
utrzymującego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 23 lipca 2021 r., sygn. akt III K 118/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. S. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23 lipca 2021 r., sygn. akt III K 118/21, na karę 3 lat pozbawienia wolności za to, że w nocy z 25 na 26 sierpnia 2020 r. w W. wziął udział w bójce, podczas której zadawano uderzenia i kopnięcia po całym ciele H. S. i G. K., w wyniku których H. S. odniósł obrażenia w postaci wieloodłamowego złamania paliczka bliższego palca III stopy prawej oraz obrzęku na stopie prawej, naruszające czynności narządów jego ciała i rozstrój zdrowia na czas powyżej dni siedmiu, a G. K. odniósł obrażenia w postaci podbiegnięcia krwawego i obrzęku na nosie, obrzęku i otarcia błony

śluzowej na wardze dolnej, obrzęku na grzbiecie, otarcia naskórka i obrzęku na barku prawym, otarć naskórka, podbiegnięć krwawych i obrzęków na łokciu i przedramieniu prawym i ręce prawej, otarć naskórka na kończynie górnej lewej, podbiegnięć krwawych i obrzęków na udzie prawym i stopie prawej oraz podbiegnięcia krwawego i obrzęku na udzie lewym, naruszające czynności narządów jego ciała i rozstrój zdrowia na czas poniżej dni siedmiu, co naraziło H. S. na nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k., a ponadto, podczas ww. bójki, działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim, odgryzł H. S. fragment ucha lewego, powodując u niego obrażenia w postaci rany kątowej małżowiny usznej lewej ze znacznym ubytkiem małżowiny, powodując u H. S. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci trwałego i istotnego zeszpecenia, to jest za czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego i współoskarżonych, wyrokiem z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 357/21, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dopuszczenie się uchybienia w postaci nieprawidłowej i nierzetelnej kontroli odwoławczej polegającej na:

a) zaaprobowaniu oceny dowodów sprzecznej z art. 7 k.p.k. dokonanej przez Sąd *a quo*, a to:

- poprzez przyznanie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych G. K. oraz J. S. praktycznie w całości, bez uwzględnienia okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego J. S.;

- wskazanie, iż zeznania świadka K. P. świadczą o tym, iż J. S. wypowiadał wobec pozostałych oskarżonych słowa wzywające do bójki i konfrontacji fizycznej, co nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach składanych przez świadka zarówno w postępowaniu przygotowawczym oraz w sądowym;

- nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości co do przebiegu zdarzeń opisanych w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji na korzyść oskarżonego, pomimo, iż zebrane dowody za tym przemawiały;

b) zaaprobowaniu dokonanego przez Sąd *a quo* ustalenia stanu faktycznego na podstawie niekompletnego materiału dowodowego poprzez zaniechanie przeprowadzenia wnioskowanych dowodów, których przeprowadzenie mogło mieć istotny wpływ na wymiar kary, a to:

- ponownego przesłuchania świadka zdarzenia K. P. na okoliczność przebiegu zdarzenia;
- przesłuchania świadka funkcjonariusza policji Ł. K., który dokonywał oględzin mieszkania przy ul. [...] w W., na okoliczność stanu mieszkania, tj. stanu zniszczeń w mieszkaniu;
- zwrócenia się do ZOZ- u o wskazanie nazwisk ratowników, którzy udzielili pomocy oskarżonemu H. S. i przekazanie rozmowy telefonicznej, kiedy H. S. wzywał pogotowie ratownicze celem ustalenia, czy ww. osoby mają wiedzę na temat przebiegu zdarzenia, którą mogły uzyskać w kontakcie z oskarżonymi bezpośrednio po zdarzeniu;

a w konsekwencji

II. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej, poprzez nierozważenie wniosków odwoławczych dotyczących poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej czynu i przyjęciu, że oskarżony J. S. działał w obronie koniecznej oraz zmianę wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. od zarzucanych mu czynów.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, toteż podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Podniesione w kasacji zarzuty nie mają charakteru kasacyjnego. Skarżący pod pozorem naruszenia przepisów prawa procesowego kwestionuje bowiem dokonaną przez Sąd I instancji (zaakceptowaną przez Sąd odwoławczy) oceną

zebranych w sprawie dowodów oraz poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne. Tymczasem w kasacji, która przysługuje stronie od prawomocnych orzeczeń sądów odwoławczych kończących postępowania karne, skutecznie mogą być podniesione jedynie uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub stanowiące inne rażące naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Z samej istoty kasacji wynika zaś, że nie może ona być oparta na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych i to zarówno podniesionym wprost, jak również – jak w niniejszej sprawie – w celu obejścia tego zakazu - pod pozorem naruszenia przepisów prawa procesowego lub materialnego (art. 523 § 1 k.p.k.). Unormowanie to jest racjonalne, jako że nie jest przecież celem postępowania kasacyjnego dublowanie kontroli odwoławczej, ale sprawdzenie, czy została ona przeprowadzona w sposób przewidziany przepisami.

Lektura uzasadnień wyroków Sądów obu instancji orzekających w niniejszej sprawie nie pozostawia wątpliwości, że orzekały one na podstawie kompletnego materiału dowodowego, który został poddany ocenie spełniającej kryteria wymienione w art. 7 k.p.k. Z zeznań świadka K. P. oraz wyjaśnień współoskarżonych G. K. i H. S., jak również dowodów w postaci protokołu oględzin mieszkania, opinii z badań sądowo - lekarskich i ustnej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, obrazujących doznane uszkodzenia ciała i mechanizm ich powstania, wynika niezbicie, że to skazany wywołał bójkę ze współoskarżonymi, w wyniku której ponieśli oni ustalone przez Sąd I instancji obrażenia ciała. Nie zaistniały po stronie orzekających w sprawie Sądów niedające się usunąć wątpliwości co do przebiegu inkryminowanych wydarzeń, w szczególności wskazujące na działanie J. S. w ramach obrony koniecznej. Dowody, których przeprowadzenia w postępowaniu odwoławczym domagał się obrońca, nie były niezbędne do ustalenia faktów, które stwierdzono już wcześniej za pomocą innych dowodów. I tak, przykładowo stan mieszkania po odbytej w nim bójce ustalono na podstawie zeznań właścicieli remontowanego mieszkania oraz protokołu oględzin i dokumentacji fotograficznej. Z kolei dowód z przesłuchania ratowników medycznych udzielających pomocy H. S. po zdarzeniu nie był – w świetle wniosków wynikających z opinii biegłego medyka sądowego oraz wyjaśnień tego oskarżonego – ani niezbędny, ani nawet przydatny do odtworzenia przebiegu zdarzenia. Tak

więc nieprzeprowadzenie tych dowodów przez Sąd odwoławczy nie mogło mieć istotnego wpływu na treść wyroku.

Wymaga podkreślenia, że rozpoznawana kasacja ma charakter wybitnie polemiczny. obrońca nawiązując w niej do linii obrony skazanego nie chce wziąć pod uwagę, że prezentowana przez skazanego wersja przebiegu zdarzenia nie miała oparcia w faktach, które przyjęto za podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Przeciwnie, poczynione w sprawie na podstawie uznanych za wiarygodne i miarodajne dowodów, ustalenia zdecydowanie jej przeczą.

Z kolei kontrola odwoławcza została przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zgodnie z wymogami określonym w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., a więc wszechstronnie i wnikliwie, a tym samym rzetelnie. Przede wszystkim Sąd ten nie pominął żadnego z zarzutów apelacji; wszystkie te zarzuty dogłębnie rozważył i podał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego uznał je za niezasadne. Przedstawiona w uzasadnieniu wyroku argumentacja jest racjonalna i przekonująca. W jej świetle nie ma wątpliwości co do słuszności oceny poszczególnych zarzutów apelacji, a tym samym poprawności rozstrzygnięcia o utrzymaniu w mocy zaskarżonego apelacjami orzeczenia.

W świetle powyższego kasację niniejszą należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, o kosztach postępowania rozstrzygając zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[SOP]

[ms]